

δεχόμενος τοῦ Θεσσαλοῦ βουλευτᾶς, ρίπτων τὰς θέσεις σὺ-
βαλα εἰς λιμώττοντας σκύλους, ἀπαρνούμενος ἑαυτὸν,
ἀπογοητεύων τὸν κόσμον, γινόμενος ἀπὸ εἰδώλου σιχαν-
τὸν, ἀποβάλλων τὸν Τρικούπην τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ
ὑπεκδυόμενος τὸν Τρικούπην τῆς πρωθυπουργίας, ἀνθρωπον
δίδοντα τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, πρόθυμον ἴσως καὶ ἔγκλημα
νὰ διαπράξῃ, ἀρκεῖ νὰ συγκρατῆ εἰς τοὺς χαυλιόδοντας αὐ-
τοῦ τὴν ἐξουσίαν. Πῶς τότε μία ἀκτὶς ἐγγυήσεως δὲν ἀνέ-
τειλεν ἀπὸ τῶν ὀμματοῦχλίων τοῦ κ. Καλλιγᾶ; Πῶς δὲν διε-
μαρτυρήθη, πῶς δὲν ἐνίψε τὰς χεῖρας, πῶς δὲν ἠπειλήσεν ὅτι
αὐτὸς παραιτεῖται, ἐπὶ δεκατέσσαρας ὅλους μῆνας πανηγυ-
ρικῆς συνυπουργίας, καθ' ἣν ὁ κόσμος ἐπίστευσε βλέπων τό-
σας τρυφεράς σχέσεις μεταξύ Τρικούπης καὶ Καλλιγᾶ, ὅτι
ἴσως ὤμωσαν καὶ τὸν περιφρημον ὄρκον τῶν ἀδελφοποιῶν,
ἔτοιμοι καὶ εἰς πῦρ καὶ εἰς θάνατον;

Ἄλλὰ ὑπάρχει καὶ ἕτερος σπουδαῖος λόγος ἀποχωρήσεως
τοῦ κ. Καλλιγᾶ, καὶ αὐτὸς δυστυχῶς ὄχι εὐμενῆς εἰς τὸ εἴ-
δωλον τοῦ Αἰῶνος, διὰ τὸ ὁποῖον μίαν φορὰν σπουδαίως ἐ-
πρότεινεν ὁ συνάδελφος νὰ ἀνεγείρῃ τὸ Πανελλήνιον ναὸν εἰς
τὸν ἐθνικὸν νομοθέτην! Ὁ λόγος οὗτος εἶναι διαφωνία μετὰ
τοῦ πρωθυπουργοῦ, προκειμένου περὶ τῶν ναυτικῶν ἐξοπλι-
σμῶν, τῆς ἀρσεως τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας, ἴσως
καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ ἐθνικοῦ ἢ μᾶλλον διεθνοῦς σιδηρο-
δρόμου, ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Λάρισσαν, δι' ἣν ἐπετεύχθη ἡ ἔνω-
σις τῶν ἐλληνοτουρκικῶν σιδηροδρόμων, μία ἐκ τῶν ὀλί-
γων μεγάλων πράξεων τῆς κυβερνήσεως Τρικούπης. Ὁ κύ-
ριος Τρικούπης ἐπιδιώκει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δάνειον τῶν τσα-
σαράκοντα ἑκατομμυρίων χάριν τῶν ναυτικῶν ἐξοπλισμῶν,
καὶ τὸ μέγα δάνειον πρὸς ἄρσιν τῆς καταναγκαστικῆς κυ-
κλοφορίας, καὶ τὰ μέσα τῆς κατασκευῆς τοῦ στρατηγικοῦ
σιδηροδρόμου Λαρίσσης. Ἄλλ' ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀντίστατο καὶ
εἰς τὸ ἓν, ἀντίστατο καὶ εἰς τὸ ἄλλο, ἐναντιοῦτο καὶ εἰς τὸ
τρίτον. Περιορίζετο μόνον «νὰ μὴ δεικνύῃ» κατὰ τὸν Αἰῶνα,

«μεγάλην ἀπὸ τινος πίστιν εἰς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ψη-
φισθέντων νόμων, εἰς τὸ εὐεφάρμοστον καὶ τὸ πρακτικὸν αὐ-
τῶν, πρὸ πάντων δὲ, ὅτι τοῦ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ φόρου ἔσεται
«πολυδάπανος ἢ ἐφαρμογὴ καὶ ὅτι αἱ δι' αὐτοῦ δαπάναι
«θ' ἀπορροφήσωσι τὰ ἐξ αὐτοῦ ἔσοδα, ἐν γένει νὰ μὴ δει-
κνύῃ τὸν πρότερον ἐπὶ τοὺς ψηφισθέντας φόρους ἐνθου-
σιασμόν». Ὅλα αὐτὰ δυσκολευόμεθα εἰλικρινῶς νὰ πιστεύ-
σωμεν, ἂν γράφονται ἐν πνεύματι εὐμενείας πρὸς τὸν κ. Καλ-
λιγᾶν ἢ ἀν σκοπὸν ἔχωσι νὰ τὸν τσουβαλιάσουν φιλικῶς.
Νὰ δυσπιστῆ πρὸς τὸ ἀποτελεσματικὸν τῶν ἰδίων αὐτοῦ νό-
μων ὁ ἐθνικὸς νομοθέτης καὶ νὰ ζητῆται πρὸς τοῦτο ἀνε-
γερσις ναοῦ, αὐτὸ δὲν πιστεύομεν νὰ λέγηται σοβαρῶς.

Ἄλλ' ὅ,τι ἡμᾶς ἐνδιαφέρει, εἶναι τὸ ζήτημα τὸ ἐθνικὸν, ὅ-
περ χωρίζομεν πάντοτε ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ἀδια-
φοροῦντες περὶ ἐκείνων οἵτινες τὸ προάγουσι ἂν εἶναι ἀντί-
παλοι, ἢ περὶ ἐκείνων οἵτινες τὸ παρεκτρέπουσι τῆς ὁδοῦ του,
ἂν εἶναι φίλοι. Τοὺς πρώτους δυνάμεθα νὰ τοὺς ὑποστηρί-
ζωμεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τοὺς δευτέρους δυνάμεθα νὰ τοὺς
πολεμῶμεν πάλιν ἐνθουσιωδῶς. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ταύτῃ
ὁ κ. Καλλιγᾶς ἐδικαίωσε τὸν τίτλον ὃν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς Ἐ-
θνουσιωδῆσεως εἶχεν: ὁ Τριεστίνος!

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ὀπαδοὶ τῶν οικονομικῶν, ἀλλὰ προκειμέ-
νου περὶ ἐκκαθαρίσεως τῆς διοικήσεως ἀπὸ τῆς ληστρικῆς
αὐτῆς ἀποχρώσεως καὶ τῶν θέσεων τῶν πρὸς ἀποζημίωσιν
καὶ ἀμοιβῆν κομματικῶν ὑπηρεσιῶν, ὅταν εἰς τὸν ἐθνικὸν ἀ-
γῶνα μετὰ γλισγρότητος παρέχωνται τὰ μέσα καὶ τὸ χρῆμα.
Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς κατὰ τῶν νέων φόρων, ὡς ὄντες κατ' ἀρχὴν
ἐναντίον τῶν ἐμμέσων φόρων τῶν προσβαλλόντων ἄνευ ἀνα-
λογίας πτωχοῦς καὶ πλουσίους, καὶ πιεζόντων πλειότερον ἐ-
κείνους παρ' αὐτοῦς.

Ἄλλὰ προκειμένου περὶ τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ζητή-
ματος, οὐ ἡ λύσις ἐπισπεύδει, ἐκλαμβάνομεν ἀπατριδὰ
καὶ ἀνέλληνα πάντα Ἐλληνα, ὄχι μόνον πολιτευτὴν, ἀλλὰ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 473.)

Μάλιστα, κύριε, εὐκόλως. Τὸ νεκροταφεῖόν μας εἶνε μι-
κρὸν τετράγωνον γῆς, γύρου γύρου ἔχει τέσσαρας τοίχους,
εἰς τὸ βάθος θὰ δῆτε ἀπέναντι τοῦ δυτικοῦ τοίχου δύο
μεγάλαις τετραγωνικαῖς πέτραις ποῦ εἶνε ἡ μία κοντὰ ἔς
τὴν ἄλλην, καὶ δὲν ἔχουν ἐπάνω παρὰ τὴν ἴδια ἡμερομη-
νίαν. Ἐκεῖ, κύριε, εἶνε θαμμένα τὰ δύο θύματα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἠγέρθη.

— Γέρο Μονὸ, εἶπε σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἐπαίτου, σὰς
εὐχαριστῶ διότι εὐκρεστήθητε νὰ μοῦ γνωστοποιήσητε τό-
σον τρομερὰ πράγματα, μεθ' ὅλην τὴν ἀποστροφὴν, ἣν ἔ-
χετε, τοῦ νὰ ὀμιλήσητε· δύνασθε νὰ βασιζήσθε ἐπὶ τῆς αἰω-
νίου εὐγνωμοσύνης μου. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ ἥρεμος βίος
σας δὲν θὰ διαταραχθῇ, ὄχι δὲν θ' ἀναγκασθῆτε νὰ ἐπα-
ναλάβητε τοὺς λόγους σας ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ.

Γέρο Μονὸ, σὰς ὀφείλω πολλά· ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ ἐκ-
πληρώσω τὸ πρὸς ὑμᾶς χρέος μου. Ἐν τούτοις λάβετε τὰ
χρυσὰ ταῦτα νομίσματα.

Ὁ ἐπαίτης ἐπρόφερε φράσιν ἀποποιήσεως.

— Θὰ μὲ δυσαρεστήσετε, διέκοψεν ὁ ξένος· λάβετε, λά-
βετε αὐτά. Ἡ ἡλικία σας ἔχει ἀνάγκην πολλῶν πραγμά-
των, μερικῶν ἀνέσεων.

— Τέλος, κύριε, ἐμειδῆ ἐπιμένετε. . .

Ὁ ξένος ἀπεμακρύνθη ταχέως.

— Ἀδιάφορον, ἐψιθύρισεν ὁ γέρο Κάταικας, ἐπιθυμῶ πολὺ
νὰ γνωρίσω ποῖος εἶνε ὁ γενναῖος αὐτὸς ἄνθρωπος.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ κύριος Λαγγάρδ ἦτο εἰς
τὸ κοιμητήριον τοῦ Βλαϊνκούρ.

Πολλοὶ τὸν εἶδον ἀνοιζάντα τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου
καὶ διολισθησαν διὰ τῶν τάφων· ἀλλὰ δὲν προσεῖλκυσαν
ἄλλως τὴν προσοχὴν των καὶ δὲν ἐξεπλάγησαν παντελῶς,
διότι ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς πρόσωπον ἐπεσεκέπτετο τοὺς
νεκροῦς των.

Χωρὶς πολὺ νὰ ζητήτῃ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἔστη ἐνώπιον
δύο λίθων, οὓς ἡ πολυκαίρια καὶ ἡ βροχὴ εἶχον μαυρίσει
καὶ ἀποκαλυφθεὶς ἐγονυπέτησε.

— Δυστυχῆς Κάρολε, δυστυχῆς Ζελμιὰ! ἀνεφώνησε βρα-
δέος, ἐνθακρὺς· σεῖς ὡσαύτως, παταχθέντες ἀμφοτέροι, ἐ-

καὶ ἀπλοῦν πολίτην, ὅστις θὰ ἐπρότεινεν οἰκονομίας ἀντί τῶν ἀνγκυαίων δαπανῶν καὶ δὲν θὰ ἐπρωτίμα τὴν ἀνατροπὴν ὄχι τοῦ ἰσοζυγίου, ἀλλὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὅλου, ἀντί τῆς ἐπ' ἐλάχιστον χαλαρώσεως τῶν ἐθνικῶν ἐνεργειῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐπαπειλούντων τὸν ἑλληνισμόν κινδύνων.

Τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας τὴν ἐβλεπεν ὁ κ. Καλλιγᾶς ὡς ἐβραῖος τοκιστῆς ἢ τραπεζίτης εἰς τὸ σιγαροχάρτινον ἰσοζύγιον ὅπερ ἔφερον, ἀρχομένης τῆς τελευταίας τῆς βουλῆς συνόδου. Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας εἶνε ἀλλοῦ, οὔτε δύναται νὰ τὴν ἐννοήσῃ ἐκεῖ ὁ στενὸς νοῦς τοῦ κ. Καλλιγᾶ· τούναντιον καὶ φύσει καὶ θέσει καὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται καὶ τοὺς ἄλλους ζητεῖ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν.

ὑπὸ τὴν ἐποψίν αὐτὴν εὐφροσύνως χαιρετίζομεν τὴν ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου ἀποχώρησιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, προσφωνούντες αὐτῷ τὸ : Καλῶς μᾶς ἔφυγες !

Καλιεὶδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τοὺς εἶδομεν τοὺς ἐννέα ληστὰς τοῦ Χασσανιοῦ. Τέλος πάντων ἀπὸ τὸ Λοιδωρικὶ δὲν εἶνε κἀνένας, καθ' ἃ οἱ ἴδιοι ὁμολόγησαν. Φουστανελλάδες, Βλάχοι ὅλοι, πλὴν ἐνὸς πλατοβράκῃ, ἔχοντος ὕψος καλογήρου καὶ φέροντος καὶ σκούφον καλογηρικόν. Ἡσυχιοι φυσιολογίαι καὶ ἡμεροὶ οἱ περισσότεροὶ, πλὴν δύο, ἕνας μὲ ἀνοικτὸν ξανθὸν μύστακα καὶ βλοσυροῦς ὀφθαλμοῦς καὶ ἕνας ἄλλος νεώτατος, ἐκφρα-

στικωτάτης φυσιολογίας, μόλις εἰκοσαετῆς, οὐσσάρου ἀνάστημα, μὲ κύκνειον λαιμόν, εὐθύς καὶ ἀκαμπτος, μὲ ὑπερήφανον προβολὴν στήθους, ἀν καὶ ὀπισθάγκωνα δεδεμένον, ἀμύστανον ἐντελῶς, μὲ παρειὰς διηυλακωμένας, μέτωπον εὐρὺ, νοσημονεστάτους καστανόχρους ὀφθαλμοῦς, ὅστις, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς κυρίας Ζωγράφου, ἐφάνη ὁ θρασύτερος ὅλων τὴν νύκτα τῆς ληστείας. Ὅλοι ὁμολογοῦν τὴν πρᾶξίν των, μετανοημένοι πικρά. «Ἦτανε γιὰ νὰ πᾶμε χαϊμένοι, μᾶς ἔλεγεν ἕνας; ἐξ αὐτῶν, καὶ φάγαμε μοναχοὶ τὸ κεφάλι μας». Ὅλους αὐτοὺς τοὺς θεωροῦμεν ἡμεῖς ἐν τῇ ὑψίστῃ δικαιοσύνῃ ἀθώους, θύματα κτηνωδῶν ἐνστικτῶν καὶ θύματα ἀκόμη τῆς ἀγρίας κοινωνικῆς καταστάσεως ὑπ' ἣν αἱ ἐπαρχίαι διατελοῦσι.

Ὁ ἐπὶ παραποιήσει τραπεζογραμματίων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς δικασθεὶς προχθὲς ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ Ἰταλὸς Πασκουάλε κατεδικάσθη ὡς συνεργὸς πλαστογραφίας εἰς ἐνὸς ἔτους καὶ τριῶν μηνῶν φυλάκισιν.

Ἐν Πάτραις περιέμενον τὴν καταστροφὴν τοῦ κόσμου ! Ἀπὸ τῆς πρωῆς τῆς παρελθούσης Δευτέρας γράφει ἡ πατρὶνὴ συνάδελφος «Ἐπὶ τὰ Πρόσω», πλῆθος πολλῶν ἀνερχόμενον τὸ παρά τὴν πόλιν Ἐσχατοδούριον ὅπως ἐκ τοῦ λόφου τούτου θεάσεται ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ θέαμα τῆς καταστροφῆς τῆς πόλεως. Περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ λόφος εἶχε καλυφθῆ ὀλόκληρος ὑπ' ἀνθρώπων, ἐν ἀγωνίᾳ παραδοκούντων τὴν στιγμὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ φρικαλέου θεάματος. Ἐν τούτοις ἡ «Ἐπὶ τὰ Πρόσω» δὲν μᾶς ἐξηγεῖ τὸ διὰ τί καὶ πῶς καὶ πότε.

γένεσθε θύματα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς σας. . . Ἀγνοῶ μὲν εἰσέτι ὅποια ἔσται ἡ τιμωρία τῶν ἀτίμων, ἀλλὰ θὰ ἐκδικήσω τὸν θάνατόν σας !

Ἡ ἀγαπητὴ ὑμῶν ὄφρα ἔγινε τέκνον μου ἄ ! τοῦτο εἶνε τὸ ἐλάχιστον πρὸς ὑμᾶς χρέος μου ! Ἄνωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐπαγρυπνεῖτε ἐπὶ τῆς δυστυχούς Ἰωάννας. . . Αἱ δύο ψυχαὶ ὑμῶν συνηνωμέναι μετὰ τῆς ἐμῆς ἀς ζητήσωσι πᾶρά τοῦ Θεοῦ νὰ τῇ ἀποδοθῇ τὸ λογικόν !

Ἐμεινεν ἀκόμη μίαν στιγμὴν μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην ὡς ἐν προσευχῇ, εἶτα ἐγερθεὶς : «Χαίρετε» εἶπε καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιμητηρίου.

ΙΒ'

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΕΙΓΗΡΟΣ

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὤραν ἀφίκετο εἰς Μαρεῖλ. Δὲν ἐφόρει πλέον τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τοῦ χωρικοῦ, ἀντικαταστήσας αὐτὰ δι' ἐνδυμασίας ἐξ ἐρίου τοῦ Ἐλβέρφ, ὡς καλῶς τις ἐπαρχιακὸς ἀστός.

— Εὐαρεστήθητε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ δείξητε τὴν κατοικίαν τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν, εἶπεν εἰς τὸ πρῶτον ἄτομον, ὅπερ συνήντησεν ἐν τῷ χωρίῳ.

— Κύριε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρό-

μον σας ἕως ἔς τὴν ἄκρα, ἡ τελευταία οἰκία πρὸς ἀριστερὰ, εἶνε ἡ οἰκία τοῦ λοχαγοῦ.

— Ὅθ᾽ εὖρω πιθανῶς τὸν λοχαγὸν Γρανδὲν παρὰ τῷ κ. Βαιγιάν ;

— Βεβαίως, κύριε. Ὁ ἀξιωματικὸς Γρανδὲν εἶνε ὁ βαπτιστικὸς τοῦ λοχαγοῦ καὶ φυσικῶς μὴ ἔχων κἀνένα ἄλλον συγγενῆ ἐν Μαρεῖλ ἤλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀναδόχου του, γιὰ νὰ περάσῃ ἐδῶ τὴν ἀδειαν ἀπουσίας ποῦ ἔλαβε.

Ὁ ξένος εὐχαριστήσας ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας. Ἐκρούσεν. Οὐδενὸς δὲ προσερχομένου ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἔστρεψε τὴν θώμιγγα, ὤθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὴν μικρὰν θύραν καὶ ἡ Γερτρούδη εἶχε φανῆ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς κατοικίας ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ.

Εἴσθε ἀναμφιβόλως ἡ ἀξιόλογος Γερτρούδη, ἡ ὑπηρετρία τοῦ κ. Ἰακώβου Βαιγιάν ; εἶπεν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ δὲν ἀπεπειράθη κἀν ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν της.

— Ὁ κύριος ξεῦρει τὸ ὄνομά μου ! εἶπε· μάλιστα, κύριε, εἶμαι ἡ Γερτρούδη, εἶπεν.

— Ὁ λοχαγὸς Γρανδὲν εἶνε ἐδῶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶμαι εὐτυχὴς, διότι μὴ ἔχων τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριόν σας, ἐπιθυμῶ ἐν πρώτοις νὰ ἴδω τὸν λοχαγόν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Ὁ Χρῆστος Μουζάμελ ἐκ Τριπόλεως τῆς Συρίας, κάτοικος Ἀλεξανδρείας, ἐτῶν 45, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, κατηγορεῖται σήμερον ἐπὶ διγαμίᾳ ἐν τῷ Κακούργοδικεῖω.

Ὁ Μουζάμελ αὐτὸς εἶχε πρὸ ἐτῶν νυμφευθῆ τὴν πρώτην του γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἀφοῦ ἐζήσεν ἀρκετὰ χρόνια νυδὸκήσεν ἢ μοῖρα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ, διὰ νὰ συνέλθῃ τὸ 1878 εἰς δεύτερον γάμον, μετὰ τινος Σοφίας ὀνομαζομένης. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1881, ἐμπεπλησμένος ἤδη Σοφίας καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰ γήϊνα, ἀνειροπόλησε καὶ ἄλλας οὐρανίας ἡδονάς, καὶ δὴ συνεζεύχθη τὸ τρίτον νομίμως ἐν Ἀτταλίᾳ μετὰ Οὐρανίας τινός, ἐνῶ ἐξοῦσε ἀκόμη ἡ πρώτη Σοφία του. Ὅθεν μετ' ὀλίγον, καταγγελλθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οὐρανίας του, συνελήφθη ἀπὸ τὸν πρόξενον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ μετὰ τὰς νομίμους προανακρίσεις ἀποστέλλεται ἐνταῦθα διὰ νὰ δικασθῇ, μετὰ μακρὰν ὑποδικίαν, σήμερον.

Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις διὰ τοῦ κ. Ἡλίας Ποταμιάνου, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς δίκης, ἐνίσταται κατὰ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου. Κατ' αὐτὴν ὁ κατηγορούμενος εἶναι πολίτης ὀθωμανός, διαπράξας τὸ ἐγκλημα ἐν ἀλλοδαπῇ κατ' ἄλλοδαπῆς· διότι καὶ ἐκεῖνη ὀθωμανὴ πολίτις εἶναι. Ἄν ἡ κατηγορία φρονῇ ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς προδικασίας ὁ κατηγορούμενος δὲν διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀποδοδομένης εἰς αὐτὸν ἐλληνικῆς ὑπηκοότητος, εἶναι διότι μὴ ἐννοῶν γρὺ ἀπὸ ἐλληνικὰ, δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, καὶ καλῇ τῇ πίστει ὑπεβάλλετο εἰς τὰς ἀνακρίσεις τοῦ προξένου, μὴ γινώσκων τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαιώματα. Ἀλλὰ τὸ νοστιμώτατον εἶναι ὅτι ὁ κύριος πρόξενος, ἀκούων ὅτι ὁ κατηγο-

ρούμενος εἶναι Σύριος, ἐκ Συρίας δηλ., τὸν ἔκαμε Συριανόν, καὶ τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του ὡς δημότην Ἑρμουπόλεως!

Ὅθεν ἐδέησε νὰ διακοπῇ ἡ δίκη καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἡ Εἰσαγγελία τηλεγράφημα πρὸς τὸν δήμαρχον Ἑρμουπόλεως πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ἀπροσδοκίτου αὐτοῦ μεθ' ὃ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη εἰς τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα.

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

Χθὲς ἀπὸ τῆς 5 Μ. Μ. μέχρι τῆς ἐσπέρας ὁ κόσμος ἀθρόος συνέρρεε καὶ περιεργάζετο τὰ ἐν τῇ Ἐκθέσει. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης παρήλαυνον πρὸ τῶν ἀνθέων πολυειδεῖς ὄμιλοι, ἄλλοι παρατηροῦντες μὲ γνώριμον ὄμμα τὰ ἐνώπιον των ἐκτεινόμενα θαλερὰ στελέχη, καὶ ἄλλοι ἐν ἀπορίᾳ ἐρωτῶντες νὰ μάθωσι ποῖον ἦτο τάχα τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο δενδρύλλιον μὲ τὰ χονδρὰ βαθυπράσινα φύλλα, ἢ ποῖον ἦτο τὸ κατάλευκον ἐκεῖνο ἄνθος κτλ. ὄλοι δὲ μετὰ φροντίδος ἐκυπτον νὰ ἀναγνώσωσιν, ὅσοι διέκριναν τεμάχιον χάρτου ἀνηρητημένον ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, τὸ εἶδος τοῦ ἀπονεμηθέντος βραβείου, καὶ τοῦ βραβευθέντος τὸ ὄνομα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης ἐμέθυε θελκτικώτατα, ὡς νὰ ἦτο θερμοκηπίου· καὶ ἔτι πλέον· τὸ ἄρωμα καὶ ἡ θέα τῶν θαυμασίων ροδοδεσμῶν, — τὰ ρόδα φοβερὰ ἐφιγουράρησαν, — ὁ θροῦς καὶ ἡ ὄψις τῶν νεαρῶν κυριῶν, — ἦσαν μερικαὶ κινήτὰ ἐκθέματα δρόσου καὶ μύρων, — εὐωδία καὶ κάλυκες καὶ χεῖλη, καὶ βλέμματα, καὶ χρώματα ἐπὶ ἀνθῶν καὶ προσώπων καὶ ἐσθήτων, τόσαι πνοαὶ, καὶ τόση πύκνω-

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, κύριε;

— Τὸ ὄνομά μου; ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Σεῖς, κύριε, εἰσθε σεῖς; ἐπεφώνησεν ἡ Γερτρούδη. Θεέ μου, πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν! Τόσαι φοραὶς κάθε μέρα κύριε, γίνεται λόγος γιὰ σὰς! Ἐλθετε, ἔλθετε γρήγορα κύριε· καὶ οἱ δῶ εἶνε ἔς τὸν κῆπον, ἅ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῶνε!

Ἡ Γερτρούδη ἦτο ἐνθουσιασμένη, ἔτρεξεν ἐμπρὸς κρᾶζουσα:

— Κύριε Ἰάκωβε, κύριε Βαιγιάν, εἶνε ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ἐκ τοῦ βήθους τοῦ κήπου δύο ἀναφωνήσεις ἀπήντησαν. Ἐπειτα ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ὤρμησεν ὡς βέλος καὶ ἦλθε συγκεκρινημένος νὰ πέσῃ εἰς τοὺς βραχιόνας τοῦ φίλου του ἐλευθεροσκοπευτοῦ.

Ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἐφθασε καὶ αὐτὸς πλησίον των.

— Κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, εἶμαι εὐτυχῆς διότι παρουσιάζω τὸν λοχαγὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν τὸν ἀνάδοχόν μου.

— Καὶ δεύτερον πατέρα σας, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, προσέθεσεν ὁ κ. Λαγγάρδ· σεῖς μοῦ τὸ εἶπατε.

— Ὡ! ναι, δευτέρός μου πατήρ, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν καὶ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἔσφιγγαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, πάντοτε ἀνωτέρα τῶν περιστάσεων, πηγαίνω νὰ ζητήσω προμηθείας.

— Κύριε Βαιγιάν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, λίαν συγκεκινημένος, γνωρίζω ποῖαι εἶναι αἱ θλίψεις σας· λόγοι παρήγοροι εἶνε περιττοί. Ἄφετε, ὑπάρχουν ἄλλαι δυστυχίαι, γνωρίζω, μεγαλειότεραι τῶν ἰδικῶν σας.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες συνδιελέχθησιν μετ' αἰκισιότητος ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς Γερτρούδης.

— Φρονῶ, κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὅτι θὰ διέλθητε ἡμέρας τινὰς μαζί μας.

— Πολλὰς ἡμέρας ἀδύνατον· ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς παραχωρήσω τὴν αὐριον ὀλόκληρον.

— Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἠγέρθη, λέγων ὅτι ἐμελλε νὰ ἴδῃ τινὰ ἐν τῷ χωρίῳ. Ἦτο πρόφασις, ἵνα ἐξέλθῃ, θέλων ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ξένους μόνους νὰ συνδιαλεχθῶσιν.

— Ἰάκωβε, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ εἰς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν, ὅταν ἐμειναν μόνοι, πρὶν ἔλθω εἰς Μαρεῖλ ἐζήτησα πληροφορίας καὶ ἔμαθα τὰ πάντα· ἅ! φίλε μου, εἰλικρινῶς σὰς λυπούμαι· πόσον θὰ ὑπεφέρατε!

— Ὑποφέρω καὶ θὰ ὑποφέρω πάντοτε. Ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ γέροντος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε καὶ τὸν ὁποῖον κατέβαλε τὸ τρομερὸν τοῦτο δυστύχημα, ἔχω ἀκόμη τὴν

οις, καθίστων τὸν στενὸν ἐκεῖνον χώρον πλήρη ἀπολαυστικῆς θερμότητος· καὶ ἀσφυξία ἂν ἐπέκειτο, ἡδύνατό τις νὰ ἀποθάνῃ ἐξαισία χωοῖς νὰ τὸ ἐνόησῃ.

*

Αἱ κυρίαί μας μὲ ποῖαν ἰδιόζουσαν χαριτωμένην φροντίδα ἐλύγιζον τὸ σῶμά των καὶ ἔκλινον τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸ τῶν ἀνθέων, ἐφαίνοντο ὅτι ἀνεύρισκον παλαιὰς γνωρίμους, μετὰ τῶν ὁποίων ἠτοιμάζοντο ν' ἀρχίσουν κουβεντούλαις· πῶς ἑταιρίαζαν μερικά προσώπαια, τὰ ὁποῖα ἐμισόβλεπε, ἐξαφνα ὅπισθεν μεγάλης· τινος ἀνθοδέσμης ἢ διὰ τῶν κλάδων εὐθαλοῦ, τινος καμέλιας· ἐνόμιζες ὅτι ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ἦνε ἡ θέσις των. Ἀλλὰ καὶ μερικά ἐσθῆτες, ἀραχνούφεις, μακρὰ! μακρὰ, περίομοφοι, γλυκύτατα θροοῦται, πόσον ἀπροσέκτως καὶ ἀσπλάγγως ἀνεποδογύρισαν καὶ κατεπάτησαν κἄτι γαστροῦλε; μὲ εὐγενέστατα λουλουδάκια... ἀφορμὴ διὰ νὰ ψιθυρίσῃ μία πικρὰ γλῶσσα: «τὰ φουστάνια πάντα κακὸ κάνουν».

Ἀλλὰ μία ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς ὀμυγῆρας. Τὸ φάθινον καπελλάκι τῆς ἡδύνατο καὶ μόνον νὰ ἀμφισβητήσῃ ἐν τῶν βραβείων τῆς ἐκθέσεως, ὁμοιάζον χαριτόπλεκτον κάνιστρον, ἐστεμμένον ἀπὸ ἡδυχρωμώτατα λουλουδάκια ροδιᾶς, ἂν ἡ ἀμέσως κάτωθεν προκύπτουσα μορφή δὲν σ' ἔκαμνε νὰ λησμονήσῃς τὰς λουλουδένας παρομοιώσεις τοῦ πιλιδίου τῆς ἢ ἐμορφιά τῆς ἔχει κἄτι τι τὸ ἀπίερωσ παρθενικόν, γλυκύτις, μοσχοβολοῦσα λεπτότητα· εἰς ποιητῆς δύναται νὰ ἄσῃ, βλέπων τοιαύτην φυσιογνωμίαν, ὅτι ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς κόρης ἐκείνης δὲν διέρχονται στοχασμοὶ ἀλλὰ προσευχαί.

*

Τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς τιμῆς ἔτυχε τὸ ἐκ Κερκύρας ὑπὸ τοῦ κ. Κρεμμύδα σύμπλεγμα φυτῶν θερμοκηπίου, σπα-

νιώτατον ὄντως καὶ πολύτιμον. Τὰ δύο χρυσὰ βραβεῖα ἔλαβον οἱ ἀδελφοὶ Καντόρου διὰ δύο συλλογὰς τριανταφυλλίων καὶ καμελιῶν. Ἀργυρῶν βραβείων ἤξιώθησαν ὁ κῆπος τοῦ Παραδείσου, ἡ ἑταιρία τοῦ πυριτιδοποιείου, ἐκθεῖσα δείγματα περιπτέρου, ἡ δεσποινίς Ἀρῶν διὰ καλλιτεχνικωτάτην ἀνθοδέσμη, οἱ ἀδελφοὶ Καντόρου πάλιν δι' ἐξαισία ρόδα, καὶ ἄλλοι, οἵτινες μᾶς διαφεύγουσιν ἤδη διὰ χαλκῶν ἐβραβεύθησαν ἄλλοι πολλοὶ ἐκθεταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθοδεσμῶν.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶς προκαλούντων τὴν προσοχὴν τοῦ περιεργαζομένου εἶνε ἄθροισμα σταφυλῶν διαφόρων εἰδῶν τεχνητῶν σταφυλῶν, ἀλλὰ μετὰ καταπληκτικῆς φυσικότητος τετεχνημένων· περὶ αὐτῶν ἔγραψεν ἄλλοτε τὸ «Μὴ Χάνεσαι», ὡς καὶ περὶ τοῦ καλλιτέχνου αὐτῶν ποιητοῦ Στρατῆ Καρνοφύλλη, μαγείρου ἐν Πειραιεῖ· εἶνε καὶ αὐτὸς παρὼν ἐκεῖ, καὶ δὲν παύεται ὑποδεικνύων καὶ διερχομένων τὰ κεκρυμμένα κάλλη τοῦ ἔργου του, καὶ ἀξιών, ὅτι πρέπει νὰ γράψουν περὶ αὐτοῦ αἱ ἐφημερίδες, καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὡς ἀπιστος Ὡμαῆς, ἔσπασε μὲ τὸ χερί του μία ρόγα, νομίσας ὅτι εἶνε ἀληθινὰ σταφύλια βαλσαμωμένα· εἶνε ἀφελέστατος καὶ νοστιμώτατος· καὶ δὲν εἶνε μόνον αἱ σταφυλαὶ· ἔχει συνεκτεθειμένους καὶ φασιανούς, καὶ λαγούς, καὶ ἀνθρωπίσκους... ἀπὸ ξύλου, ἐν οἷς διαπρέπουσι μία λαμπρὰ πίπα ἀπὸ ἀγκινάραν, καὶ ἓνα χαριτωμένον ποντικάκι ἀπὸ... παντζάρι! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔφκιασε μόνος του, φωνάζει, χωρὶς φόρμα, μὲ τὸ χερί του. Ἔτυχεν ἐπαίνου καὶ ἀμοιβῆς 100 φράγκων.

Ἐπηνέθησαν ἐπίσης καὶ διάφορα ἐργαλεῖα κηπουρικῆς, ἐκτεθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Πειραιεῖ γερμανικῆς ἑταιρίας, ἥτις ἤυρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ στήσῃ μὲσω τοῦ κήπου μεγαλόσχημον ρεκλάμαν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἤδη πόσοι ἄλλοι ἐπηνέθησαν. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔλεγε μία κακὴ γλῶσσα: «Δὲν ἄφρησαν τίποτε ἀβράβευτον».

*

δύναμιν νὰ συγκρατήσω τὴν ἀπελπισίαν μου, διὰ νὰ μὴ δηλητηριάσω τὰ τραύματα τῆς καρδίας του, ἀλλὰ βραδυτέρον;... Μοῦ ἐλέγετε ἄλλοτε: «Δύνασθε νὰ ἔχητε ὠραίας ἐλπίδας, λαμπρὸν μέλλον...» Βεβαίως ὁδὸς τις εὐκολοῦ ἀνοίχθηκε ἐνώπιόν μου καὶ διὰ τῆς ἐργασίας θὰ δυνηθῶ νὰ φθάσω εἰς καλὴν τινὴ θέσιν. Ἀλλὰ διατί, διὰ ποῖον δύναμαι νὰ ὑπερηφανεύομαι τώρα; Τί μοῦ χρειάζεται ἡ περιουσία, ὅταν δὲν ἔχω πλέον νὰ ἐλπίζω εὐτυχίαν; Οἶμοι! ὅ,τι μοὶ παρῆγε τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος δὲν ὑπάρχει πλέον! Εἶμαι κατεστραμμένος· εἰς ἐμὲ ὅλα τὰ ἐλατήρια ἔσπασαν, πᾶσα φλόξ ἐσβέσθη... Ἐὰν δὲ νέος κίνδυνος ἠπειλεῖ τὴν Γαλλίαν, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχω οὔτε πατριωτισμόν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, εἶτα δὲ ἀπήντησε:

— Παραπονεῖσθε πικρότατα, Ἰακώβε· ἂ! ἐνοῶ τὴν θλιψίν σας! Ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἶπω πρὸς σέ, φίλε μου, ὅτι ἡ δυστυχία σας εἶνε τίποτε, καταλαμβάνετε; συγκρινομένη πρὸς τὴν ἰδικὴν μου. Καὶ μολιχαῦτα δὲν καταβάλλομαι, ἵσταμαι ὀρθός, διατηρῶ τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος μου καὶ ἐλπίζω!

— Καὶ ἐγὼ ἂν μπορούσα νὰ ἐλπίζω, θὰ ἔπραττον οὕτως, ἀνέκραξεν.

— Ἀλλ' ἐλπίζετε λοιπόν!

— Αὐτὴ ἀπέθανεν! ἀνεστέναξεν ὁ Ἰακώβος.

Ὁ κύριος Λαγγάρδ ὀλίγου δεῖν ἀνέκραξεν:

— Ἡ Ἰωάννα ζῆ!

Ἀλλὰ συνεκράτησεν ἑαυτὸν, διότι ἡ ὁμολογία του θὰ παρῆγεν αὐτῷ ἀτελῆ χαρὰν, συνθηματικὴν ἐλπίδα.

— Ὅχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἂ; ἀναμείνωμεν.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὑπέλαβε, ψαύσας ἐλαφρῶς τοὺς βραχίονας τοῦ Ἰακώβου, ὅστις τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὰς θλιβεράς σκέψεις του.

— Ἡ μνηστὴ σας πρὶν ἢ μεταβῆ νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμόν, ἔγραψεν ἐπιστολήν;

— Μάλιστα.

— Εἰς τὴν ὁποίαν καταγγέλλει ἀγριάνθρωπὸν τινα Λυκογιάννην;

— Μάλιστα.

— Ἐἴχετε, ὡς μοὶ εἶπον, ἀγάπην πρὸς τὸν Λυκογιάννην αὐτόν;

— Εἶνε ἀληθές.

— Ὁ δὲ ἄγριος αὐτὸς ἦτο ὡσαύτως συνδεδεμένος μαζί σας διὰ μεγάλης φιλίας;

— Νομίζω.

— Φρονεῖτε, Ἰακώβε, ὅτι ὁ δυστυχῆς αὐτὸς εἶνε ἐνοχος τῆς πράξεως διὰ τὴν ὁποίαν κατηγγέλη ὑπὸ τῆς μνηστῆς σας;

Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι, τῷ ἑξωτερικῷ, καὶ πτωχοτέρῳ, ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ παίζουσα καλὰ κομμάτια συναθροίζει μετέπειτα τοὺς ἐπισκέπτας. Σημαῖται κοσμοῦσι τὸν κήπον κυματίζουσαι κατὰ τὰς τέσσαρας πλευρὰς, ὑπὸ φιλοκάλους σκιάδας εἶνε τυποποιημένοι ἀξιολογώτερα τινὰ σχετικῶς ἀνθύλλια, καὶ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν ὀλόκληροι σειραὶ θέσεων προορισθειῶν δι' ἄνθη, ἐπὶ θετικῇ ὑποσχέσει, καὶ ἀπομένουςαι κεναί. Οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου ἀπὸ πάνου ὡς κάτω εἶνε δαφνοσκεπεῖς, ὡς νὰ ἐδραβεύθησαν κι' ἐκεῖνοι. . . ἐν ποιητικῷ διαγωνισμῷ. Τινὲς παρατηροῦσιν εὐλόγως διατί νὰ μὴ ἐκθέσῃσι καὶ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν ποιητῶν τὰς λυρικὰς συλλογὰς των, τὰ *"Ἀρθη* τὰς *Ἀρεμῶνας*, τὰ *"Ἰα*, καὶ τὰ *Μύρτα*, καὶ ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης τὴν χαριτωμένην *Ἀρθολογίαν* του.

Ἄλλὰ τὸ κάλλιστον θέαμα εἶνε τὰ ἐκθέματα τοῦ Πτωχοκομείου, ὡς ὠνομάσθησαν· εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον μέρος τοῦ κήπου, προστατεῦμεν ἐπαξίως ὑπὸ τῶν πτυχῶν καταμπαλωμένης σημαίας, παράκεινται ὡς εἴκοσι χωματένια πεντάλεπτα γαστρίδια, διὰ μικροσκοπίου μόνον ὄρατ'· θάλλουν δ' ἐντὸς αὐτῶν—φαντασθῆτε τα—κάτι χαμομηλάκια, φυλλαράκια δὴλ. μισομαραμμένα, ἐπιδεικνύοντα πού καὶ πού μόνον χαμομήλι, μισοφαγωμένον, ἢ λερωμένον. . . δὲν δύνασθε νὰ κρατήσητε τὰ γέλοια. Καὶ αὐτὰ ἀπεστάλησαν ἐκ Κερκύρας ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐκθεσιν, ὡς συλλογὴ *ἰαματικῶν φυτῶν*! Καλὰ τὸ εἶπερ φίλε μου: Καλὰ κάνει αὐτὸς πού τὰ ἔστειλε καὶ μένει εἰς τὴν Κέρκυραν.

*

Ἡ ἐσπέρα ἐπέριψε τὰς σκιάς της, ἢ σελήνη τὰ φέγγη της, οἱ μουσικοὶ ἀνεχώρησαν, οἱ συρρεῦσαιτες ἠραιώθησαν, καὶ μένω μὲ τὴν προσδοκίαν νὰ ἴδω τὴν μικρὰν αἴθουσαν

τῶν ἀνθέων ὑπὸ τῶν λάμπων τοῦ φωταερίου· φαντάζομαι νέας ἐντυπώσεις, καὶ νέας λουλουδένια· παραστάσεις· ἄλλ' ἢ αἴθουσα κλείει, καὶ ἀπομένω εἰς τὰ κρύα. . . τῆς νυκτός.
Ἐν τούτοις θὰ τὰ ποῦμε καὶ πάλιν.

Ἐοουλουλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΓ ΜΑΣ)

Καλάμια 2 Μαΐου.

Διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὴν τέχνην μας, ἤκουσαμεν προχθὲς ἐν ἡ μᾶλλον δύο μπούμ! Δύο μικροὶ κακούργοι παραφυλάσσοντες εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν παρὰ τῷ Σουεζ οἰκίαν τοῦ Γ. Μπολιανοπούλου, ἐπέτεθον προχθὲς (27 Ἀπριλίου) κατὰ τοῦ ἐκ τοῦ σχολείου ἐξερχομένου μαθητοῦ Εὐνοφῶντος Λ. Παρασκευοπούλου διὰ ροπαλῶν καὶ ἤρξαντο τύπτοντες αὐτὸν, ὄχι βεβαίως χάριν διασκεδάσεως καὶ παιδιᾶς. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ τυπτόμενος ἐξαγαγὼν μάχαιραν, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς προτεραίας ἠπέιλτο αὐτὸν, ἐπέτεθη κατὰ τοῦ ἐνὸς καὶ ἐπλήγησεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ἐλαφρῶς. Τότε ἀμφότεροι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον ἐξεκένωσαν κατ' αὐτοῦ τὰ πιστόλια των καὶ ἐτραυμάτισαν αὐτὸν ὁ μὲν κατὰ τὸν πόδα, ὁ δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν. Τὸ κακουργότερον εἶναι ὅτι δὲν ἤρκεσθησαν εἰς τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸν χαμαί, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπρόσθεσαν, διὰ νὰ μὴ γλυτώσῃ. Ἐκ τῶν τραυμάτων τούτων ὁ ἀτυχὴς παῖς διατρέχει τὸν

— Ἡ Ἰωάννα εἰς τὴν ταραχὴν της ἠπατήθη, κύριε· ἀδικῶς κατήγγειλε τὸν Λυκογιάννην.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Λαγγάρδ ἐφωτίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλησαν.

— Κατ' ἀρχὰς καὶ ἐγὼ καθὼς ὅλοι ἐπίστευσα ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διαπράξει τὸ κακούργημα τοῦτο· ἀλλὰ ἔμαθα ἔπειτα ὅτι συνέβη κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα. Ὅχι μόνον δὲν ἦτο ἐνοχος, ἀλλὰ καὶ ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς δυστυχῆς Ἰωάννας καὶ τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν κτηνώδη ἐπίθεσιν ἀθλίου τινος, ὅστις ἔμεινεν ἄγνωστος· ὁ ἴδιος πάλιν διὰ μεγάλων προσπαθειῶν ἠγωνίσθη νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον, φεῦ! τὴν παρέσυρε.

Δυστυχὴς Ἰωάννα! Ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἀτιμασθεῖσαν, ἢ δὲ ὀλεθρία αὕτη πλάνη τὴν ὤθησεν εἰς τὴν αυτοκτονίαν, εἰς τὸν θάνατον!

— Ποῖος, Ἰάκωβε, σὰς ἔδωκεν τὰς πληροφορίας ταύτας;

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν ὀμιλεῖ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος διηγῆθη εἰς τινα νεάνιδα, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ αὐτὸν, τὸ τρομερὸν δράμα. Ἡ ἴδια νεάνις ἦλθε ἐδῶ πρό τινων ἡμερῶν καὶ μὲ διεφώτισε.

— Τότε, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη θὰ ἐγνωστοποίησεν ἤδη εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπινάλ . . .

— Τίποτε ἀκόμη.

— Διατί;

— Ἀναμένει.

— Ἀναμένει! Ἀλλὰ τί δύναται λοιπὸν ν' ἀναμένη; Τί; Κατηγορεῖται ὁ δυστυχὴς αὐτὸς καὶ ἐνῶ γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀθῶος, δὲν διαμαρτύρεται!

— Κύριε, ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ προφανοῦς ἀμνηχανίας, ἡ νεάνις αὕτη ἀγαπᾷ τὸν Λυκογιάννην!

— Τὸν ἀγαπᾷ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ· ἀλλ' ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἰσχυρότερος παρὰ πάντα ἄλλον διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀθωότητά του!

Ἡ νεανίας ἀνεγνώρισε τὴν λογικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ.

— Ὁρθῶς, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν.

— Ἰάκωβε, πρέπει νὰ ὑπάρχη αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ σιωπᾷ ἡ κόρη αὕτη.

Ἡ ἀξιωματικὸς ἐφρικίασεν.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἐν τῷ συμφέροντι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων, θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ ὀμιλήσῃ! Πῶς ὀνομάζεται, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη;

— Συγγνώμην, κύριε, ἀφοῦ σὰς ἀπεκάλυψα τὸ μυστικὸν της, ἐὰν σὰς εἶπω καὶ τὸ ὄνομά της . . .

— Ὑποθέτω, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖτε ἱκανὸν νὰ καταχρασθῶ μυστικὸν τοιαύτης φύσεως· ἐὰν ἡ νεάνις σὰς ὑπεχρέωσε νὰ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε εἰς κανένα τὸ ὄνομά της . . .

έσχατον κίνδυνον. Αίτια τού γεγονότος είναι ότι ο κτυπηθείς τήν προηγουμένην έρράπισε μικρόν συγγενή των φονέων, όστις ύβριζε και έλιθοβόλει αυτόν διερχόμενον.

Η έκ τού γεγονότος τούτου παραχθείσα εις τόν τόπον συγκίνησις είναι μεγίστη, διότι αποδεικνύεται έξ αυτού ότι ούδεις δύναται νά έχη ασφάλειαν, διότι ή κακουργία ήγειρε θρασειαν τήν κεφαλήν, και ότι ούδè τήν έκ τής τιμωρίας τού έγκλήματος ίκανοποίησιν. Οί δρσται έτράπησαν εις φυγήν και μέχρι τούδε ό μèn εις δέν συνελήφθη, ό δè έτερος μόνος προσήλθε. Περί τούτου δè προκειμένου όφείλω νά σημειώσω ότι όσον ζήλον ανέπτυξεν ή εισαγγελική άρχή, τόσην άκηδείαν, ίνα μή μεταχειρισθώ άλλην βαρυτέραν λέξιν, έδειξεν ή αστυνομική ή μάλλον ή δημοτική, διότι άλλο δήμαρχος και άλλο άσυνόμος· ό άσυνόμος είναι τοιούτος επί φιλή όνόδιότι ματι, τά αστυνομικά όργανα είναι όργανα τού δημάρχου. Περί τού παραδόξου τούτου φαινομένου τής μεταξύ άσυνόμου και δημάρχου διαστάσεως προσεχώρως θέλω σάς γράψει έν έκτάσει, διότι είναι άρκετά χαρακτηριστικόν τής κοινωνικής μας καταστάσεως.

Έτερον χαρακτηριστικόν τής καταστάσεώς μας φαινόμενον είναι ότι οί μικροί φονείς παρεφύλαττον συντρώγοντες και συμπίνοντες μετά δύο χωροφυλάκων έν παρακειμένω ταβερνείω, λέγεται μάλιστα ότι ό εις των φονέων ένώπιον των όφθαλμών των χωροφυλάκων έξήγαγε τό πιστόλιόν του. Μετά τό γεγονός οί χωροφύλακες ούτοι κατεδιώξαν δήθεν τούς φονείς, άλλ' άμα φθάντες εις τόν ποταμόν, όν οί διωκόμενοι διήλθον, έστάθησαν. . . δια νά αφαιρέσωσι τά υποδήματά των.

Έτερον γεγονός όμοίας περίπου φύσεως, ούχι όμως και τόσον τραγικόν, έχομεν τόν δια μαχαιριδίου τραυματισμόν έτέρου μικρού παιδός υπό δύο έτέρων συνηλικιωτών του.

Συναφές μετά των άνω ύπάρχει έτερον γεγονός επίσης χαρακτηριστικόν τής ήθικής παρρυσίας τού τόπου. Πρό μνός ειχε διαταχθè ή άφοπλισμός των πολιτών και τέ μέτρον τούτο έλειτούργησεν επί δεκαπενθήμερον περιπου δειξαν τά σωτήρια αυτού άποτελέσματα. Έν τούτοις και τό σωστικόν τούτο μέτρον έλαβε τήν τύχην τόσων άλλων, διότι επί τέλους άνεστάλη. Διατί; Πέ μου το και σύ. . . Έγώ γνωρίζω μόνον και θά σοι είπω τήν άφορμήν τής άναστολής τού μέτρου τούτου, ήτις είναι αύτη: Έσπέραν τινά ή επιτετραμμένους τόν άφοπλισμόν λοχίαις έκάθητο έν τώ όδικώ καφερείω, έκάθητο δè μετ' αυτού και των όργάνων του δύο πολιται. . . όπλοφορούντες. Ο καλός εισαγγελεύς μας κ. Άνδρ. Γαλλιάτσας παρακαθήμενος μετά δικαστών και άλλων και ιδ' έν τώ άτοπον και σκανδαλώδες τού πράγματος έγερθείς τής θέσεώς του άφώπλισε τούς όπλοφορούντας, όπερ όμως παρώξυνε τόν λοχίον, όστις, άφ' ού πρώτον έζήτησε τόν λόγον παρά τού κ. εισαγγελέως δια τήν τόλμην του, είτα πρòς συμπλήρωσιν τής έκδικήσεώς του ήγήρθη τής θέσεώς του και πορευθείς έποίησατο έρευναν επί τε τού εισαγγελέως, τού ειρηνοδίκου, των δικαστών και άλλων παρακαθημένων δικηγόρων και λοιπών πολιτών. Τοιαύτη ήτο ή άφορμή τής παύσεως τού σωτηρίου μέτρου τού άφοπλισμού, όστις κατά τά 8[10 τούλάχιστον είναι ή αίτία των συμβαινόντων δυστυχημάτων. Έποψιθυρίζεται δè ότι ή λοχίας προέβη εις ό,τι προέβη, σπρωγμένος από άλλους έχοντας συμφέρον νά παύση ή άφοπλισμός.

Προχθές έγένετο έναρξις τού κακουργοδικείου, περί ού προσεχώρως λεπτομερείας τινάς.

Αγύρευτος.

— Κάμμίαν ύπόσχεσιν δέν μου άπήτησεν.
— Έν τή περιπτώσει ταύτη, Ιάκωβε, έμπιστευόμενος τούτο εις έμέ δέν προδίδετε αύτήν. . .

— Όνομάζεται Έρριέτη Δεσιμαίτζ.
Ο κύριος Λαγγάρδ άνεπήδησεν.
— Έρριέτη Δεσιμαίτζ! έπεφώνησε τετραγαγμένος και εκπέμπων φλόγας έκ των όφθαλμών.

Ο νεανίας έθεώρει αυτόν έκπληκτος,
Ο κύριος Λαγγάρδ έκάθισεν. Αί λάμψεις τού βλέμματός του άπεσθέσθησαν, τό δè πρόσωπόν του άνέλαβε τήν συνήθη αύτου έκφρασιν.

— Τώρα έννοώ, είπεν ήσυχα ήσυχα, τί έμποδίζει τήν δεσποινίδα Δεσιμαίτζ νά κάμη διάδημα, τό όποιον θά τήν ήνάγκαζε ν' άποκαλύψη ό,τι θέλει νά έχη κρυμμένον ή θά τήν έκαμνε νά διατρέξη τόν κίνδυνον τού νά μαντεύσουν τό μυστικόν τής καρδιάς της.

Δέν έχω ανάγκην, Ιάκωβε, νά σάς είπω ότι ένδιαφέρομαι δια τήν τύχην τού δυστυχοϋς Λυκογιάννη· έννοήσατε; Οά ύπολάβητε πράγμα έκτακτον, διότι ασχολούμαι περί τού άθλιού τούτου όντος. . . Βεβαίως, φίλε μου, ύπάρχει κάποιος λόγος. Ποίος είναι αυτός; Οά τόν γνωρίσητε βραδύτερον.

Μετά μίαν στιγμήν ή Ιάκωβος Βαιγιάν είσήλθεν, έπειδή ήτο ή ώρα τού δείπνου.
Τήν έσπέραν ταύτην έκοιμήθησαν ένωρίς εις τόν οίκον τού

γηναιού λοχαγού. Έπειδή ή κύριος Λαγγάρδ ήτο κατακουρασμένος, διότι από πέντε ήμερών δέν ειχε κατακλιθè, ήθελον νά τού παράσχουν τόν αναγκαιοϋντα καιρόν πρòς άνάπαυσιν.

Ότε ήγήρθη τήν έβδόμην πρωϊνήν ώραν, άν και ή ύνος του ήτο τετραγαγμένος, και συνεχώς διεκόπτετο, ήσθάνθη έν αυτόν ίσχυρόν δια νέους κόπους.

Ο λοχαγός ειχεν έγερθè πρò μιάς ώρας, ή δè κύριος Λαγγάρδ τόν εύρεν περιπατοϋντα έν τώ κήπω.

— Έκοιμήθητε καλά, κύριε; ήρώτησεν ή Ιάκωβος.
— Άρκετά καλά, φίλε μου, έπειδή και δέν είμαι πλέον κουρασμένος. Έπιθυμώ νά κάμω σήμερον έκδρομήν τινα έν τή έξοχή. Θέλετε νά με ακολουθήσετε;

— Εύχαρίστως!
— Τότε, Ιάκωβε, μπορείτε νά βάλετε τά υποδήματά σας.

Ο Ιάκωβος Βαιγιάν πληροφορηθείς περί τής προθέσεως των ξένων του, έσπευσε νά καταβή, ή δè Γερτρούδη έπέσπευσε τό πρόγευμα.

Τή όγδόη ώρα άμφότεροι ήσαν έν τώ μέσφ των άγρών. Έτράπησαν τήν παρόχθιον όδόν πορευόμενοι εις τήν άνωφέρειαν τού Βλιγνυκούρ.

Εϋθύς ή Ιάκωβος στάς και δείξας έν μέρος τού ποταμού.

— Έκει, είπε δια φωνής πεπισμένης και μόλις δυνάμενος νά κρατήση τά δάκρυά του, ή δυστυχής μου Ιωάννα. . .

— Ά! εκεί; είπεν ή κύριος Λαγγάρδ. (Ακολουθεί)